

Inger Edelfeldt. Fader vår.

Norstedts förlag.

I slutet på 1980-talet skrev prästen och psykoterapeuten Göran Bergstrand boken "Gud Fader i ett fadersöst samhälle". Där skildrade han hur saknaden av en förälder som sviket och försvunnet kunde transformeras till en stark gudslängtan. Inger Edelfeldt är en författare med en bred produktion. Hennes roman "Fader vår" är som en religionspsykologisk berättelse i Bergstrands anda.

Anna är journalist i veckotidningsbranschen. Efter det att hennes pappa dött får hon av mamman veta att han inte var Annas biologiska far. Mamman berättar hur hon blev påträngande uppvaktad, eller rent av våldtagen, av en man som hette Konrad och som lever ett sunkigt liv på landet. Naturligtvis kan Anna inte motstå söka upp mannen under förvändning att hon letar efter fynd till en loppmarknad. I det mötet undgår hon med nöd att själv bli utsatt för Konrad och hon flyr äcklad platsen. År senare får hon läsa att denne Konrad drabbats av en hjärnblödning och i sin sjukdom genomgått en förvandling. Från en äcklig snuskgubbe är Konrad nu ett medium för en transcendent kärlek och kallas för Muni Ra av dottern, Annas halvsyster, som också är uttolkare av hans kraft och helbrägdagörande förmåga. Anna återvänder till Konrads gårde på landet, halvt skeptisk till vad hon läst men också uppfylld av en stark längtan efter en fadersgestalt hon alltid tycks ha saknat. Det är med denna kluvenhet berättelsen får sin fortsättning.

"Fader vår" är en roman om gränslandet mellan tro och vetande, men framför allt om tomrummet efter en fadersgestalt. De två till synes oförenliga bilderna av en kränkande pappa och en gudomlig kärleksfull fadersgestalt och en desperat kamp att hålla ihop dessa till synes oförenliga fäder. Inger Edelfeldt har funnit en sällsam och personlig väg in i detta dilemma. Texten är skriven i en saklig ton, ibland med en stilla humor, med drag av det högtidliga och lite klichéartade. När den arga prästfrun kommer till gården för att hålla räfst med New Ageandligheten är det nästan som om Kay Pollak regisserat dramat. Och när den varma prästvigda kvinnan i Stockholm vägleder Anna hör jag Marianne Fredrikssons författarskap i texten. Det är alltid det som är faran att skriva om religiösa teman i en roman. Att man själv blir religiös och gradvis försvinner i sin egen predikan. Det är något som inte gynnar läsaren.

Jakob Carlander